

Ljubica Štefan

AMERIČKO GOSTOPRIMSTVO ZLOČINCU MOMČILU ĐUJIĆU

Hrvatski državni sabor je travnja o.g. pokrenuo s mrtve točke pitanje uhićenja četničkog vojvode Momčila Đujića, građanina SAD, od strane vlasti države gdje živi i njegova izručenja Republici Hrvatskoj radi suđenja mu ovde zbog teških ratnih zločina na teritoriju NDH tijekom Drugoga svjetskog rata. Sveznujući američki veleposlanik u nas, "ekspert" za našu povijest i sadašnjost, vrlo aktivni i neumorni inače "graditelj" i budućnosti nam, ljubazno je izjavio u svezi sa hrvatskim zahtjevom da je njegova zemlja spremna izručiti nam Đujića, ako budu imali potrebne dokaze o njemu.

Prije nekoliko dana naš veleposlanik u SAD Miomir Žužul pokrenuo je opet pitanje popa Đujića, no umjesto njega (nemaju još dokaze?) oni se spremaju pod hitno poslati nam nekog Hammera, nama potpuno nepoznatog. No, oni su sakupili, navodno, sve potrebne i točne, ne smije se sumnjati u to, podatke, pa ćemo još jednom čuti lekciju o "zločinčačkoj" nam prošlosti. Ali, ako oni još nemaju podatke o Đujiću, zašto svoje neznanje ne popune našim povjesnim podatcima, potpuno točnim, a poznatim već više od pola stoljeća?

Jedan od najvećih ratnih zločinaca, a najveći živi još, Momčilo Đujić, rođio se 27. veljače 1907. u Kovačiću kod Knina. U selu Strmica, nedaleko od tog drevnog hrvatskog kraljevskog grada, on već 1933. kao svećenik počinje organizirati četnička udruženja i postaje njihovim vodom. Stvaranje NDH dočekao je potpuno spremjan za borbu, pa je već 11. kolovoza 1941. zajedno s drugim četničkim vođama, među kojima je bio i kasnije zapovjednik partizanske 6. ličke divizije Đoko Jovanić, sklopio u Otriću s Talijanima sporazum o zajedničkoj borbi protiv hrvatske vojske, ali i komunističke akcije.

Poslije kapitulacije Italije rujna 1943. stavlja se pod pokroviteljstvo Nijemaca. Bio je zapovjednik zloglasne Dinarske četničke divizije. Poslije pada Srbije povlači se u okupiranu još Istru i Sloveniju, svibnja 1945. predaje se Saveznicima (čijim?), pa se živ i zdrav prebacuje u SAD, dobija državljanstvo, nastavlja slobodno četničku djelatnost, uživajući blagodati američke "demokracije" do danas. Četnički zločini u NDH počeli su već prvih dana ubijanjem hrvatskih civila, paljenjem hrvatskih kuća i cijelih sela. A pop Đujić je već ljeta 1941. na čelu četničkog odreda, od rujna 1941. zapovjednik je puka "Petar Mrkonjić", početkom 1942. postaje zapovjednik Dinarske četničke divizije, koja broji 5.000 ljudi. U operativnom pogledu ona obuhvaća sjevernu Dalmaciju, Liku i jugozapadni dio Bosanske krajine, a cilj je uspostava koridora uzduž Dinare za vezu Hercegovine sa sjevernom Dalmacijom i Likom.

U Mostaru je na savjetovanju 8.-12. ožujka 1942. u tzv. "Elaboratu" razrađena programska konceptacija te četničke postrojbe: "Radi ostvarenja Srbinove osnovne zamisli i stvaranja srpske nacionalne države (...) U reonu Kosova polja Dinarska divizija, ponikla na istoimenom polju gde je nekada bilo groblje srpske slave i srpskog junaštva, ima da dade izraza vaskrsnute Srbinove vojničke moći i da kao jedan veliki gvozdeni malj vaspostavi čisto nacionalni poredak u svim zemljama gde žive Srbi, pa i u onima na koje Srbi aspirišu(!)... da širi i ostvaruje srpsku ideju u delovima Like, Severne Dalmacije, Hercegovine, Crne Gore, Bosne". A u tim područjima "sa kraljem Petrom na čelu ima isključivo živeti pravoslavno stanovništvo".

Očekujući povratak Karađorđevića, četnici su u Hrvatskoj pjevali: "Oj, Hrvati, al' ćemo vas klati, kad se Pero iz Londona vrati". Veliki je popis zlodjela Momčila Đujića i njegovih četnika. Sjetimo se samo nekih: 21.XII.1942. u Biteliću kod Sinja ubili 29 Hrvata, u Otišiću 6, zapalivši 220 hrvatskih kuća. Talijanski general Berardi javlja svojima: "Svaki katolik mučen i zaklan". U jednom brzojavu Draži Mihailoviću sam Momčilo Đujić javlja: "Moji su klali sreda".

U Otavicama siječnja 1943. bacili živa u zapaljenu kuću 86-godišnjeg Iliju Meštrovića, strica velikog kipara. Đujić 1.II.1943. šalje Draži izvješće da je u Maovicama i Otavicama "streljao 48 ustaša". Tisak Nedićeve Srbije hvalio ga je: "Na čelu svih četnika tromede nalazi se vojvoda M. Đujić". Samo u Kninskoj krajini njegovi četnici pobili su, prema nepotpunim podatcima, 1.327 žitelja, među kojima je bilo i Srba. Čudno je da ni SUBNOR Jugoslavije ni Savez antifašističkih boraca Hrvatske do danas nije tražio izručenje vojvode Đujića. Jer, u svojim izvješćima

vrhovnom zapovjedniku Draži, navedimo samo jedan slučaj od 21.XII.1943., on javlja da je u borbama s partizanima zarobio njih 140, od kojih su 7 bili Srbi, ostalo Hrvati. Srbi su pušteni, a Hrvati poklani i bačeni u jamu. Itd.

Ratni zločinac Momčilo Đujić, državljanin SAD, uživajući "demokratsko" gostoprimestvo u toj, kako se sama uporno predstavlja, "uzor zemlji" uključio se 1990. otvoreno u pripreme za agresiju na Hrvatsku od strane Srbije i pripremu ustanka hrvatskih Srba. Zaboravljenom danas već tadašnjem "heroju-mučeniku" Miroslavu Mlinaru, pulenu dr. Jovana Raškovića, kojemu je on pod anestezijom napravio nekoliko rezova, proglašivši ga ustaškom žrtvom, na svečanosti baš u selu Strmici uručen je 9. srpnja 1990. dar vojvode Đujića - cirilični pisači stroj. A te iste godine pismenim dekretom on promiče u vojvodu Vojislava Šešelja prigodom njegovog boravka u SAD.

Jedan od "nezavisnih" medija u Srbiji, nad sudbinom kojih danas liju krokodilske suze naši "nezavisni" novinari, beogradski Radio B-92 daje Momčilu Đujiću svibnja 1991. mogućnost da preko njegovih valova pošalje svojim sunarodnjacima, u tada još Jugoslaviji, ovu poruku: "Pred nama je borba za slobodu i obnovu srpske države na Balkanu u kojoj će biti ujedinjeno sve srpsko, sve srpske zemlje... To je naš nacionalni program i životni zadatak našeg pokoljenja.

Ne bojte se Hrvata. To su plašljive životinje, strvinari. Ja sam se sa njima obračunavao u prošlom ratu. Zapamtit: sa Hrvatima ne sme biti nikakvih razgovora, pregovora ili nagadanja - sa njima možemo razgovarati samo kroz puščane cevi. Oni su crna vojska Vatikana, a i sami ne znaju ko su. Granice srpskih zemalja dopiru dokle su naši hramovi, domovi, grobovi... Na jugoistoku (sic!) to je naša srpska Krajina, tu smo na straži i predstraži srpskog. Srbija, naša matica treba da zna da su joj najbolji sinovi na straži u Krajini. Držite se hrabro, složno i ujedinjeno. Bog je s nama, jer ne otimamo ništa tuđe, nego tražimo svoje. Nek se Hrvati ispreče pred nas, pa da vidimo kom obojci, kom opanci. Srbija se rađa, živelj". Da bi te poruke popa Đujića stigle do šire srbijanske javnosti, potudio se i drugi "nezavisni" beogradski medij: u broju od 28. svibnja 1991. taj interview objavila je i "Borba" - bez ijedne riječi ograde.

"Nezavisne" beogradske novine objavile su nedavno, 16. travnja 1998., novu poruku vojvode Momčila, i to u povodu pravoslavnog Uskrsa. Zabrinut, on poručuje srpskom narodu da je "u ovim sudbonosnim(!) danima nametnuta (!) borba srpskom narodu u kojoj se odlučuje njegova sudbina biti ili ne biti". Ukazujući na "tragičan položaj srpskog naroda" (o čemu toliko brine i američki veleposlanik), vojvoda postavlja pitanje: "Kako sve nevolje savladati i dušmana pobediti?", dajući odmah odgovor: Srpska pravoslavna crkva se mora uključiti u spasavanje srpskog naroda.

Kada je u Argentini uhićen Dinko Šakić, također "nezavisni" beogradski TV Studio B upitao je svojeg vrhovnog vojvodu: "Možemo li povratiti srpsku krajinu?" i dobio meritorni odgovor: "Doći će vreme kada će Srbi ojačati i mi ćemo sve to vratiti nazad. Hrvati će ponovo doživjeti da beže preko Jadrana u Italiju i preko Alpa u Austriju..." Poručujući Srbima da se ujedine, Momčilo Đujić ih podsjeća: "Mi smo jedna zemlja - Crna Gora i južna Srbija (Makedonija, op.a.), Kosovo i Metohija, Vojvodina, Kordun, Lika, Banija, Slavonija, Dalmacija - sve su to srpske zemlje".

A na pitanje postoji li mogućnost da ga SAD izruče Hrvatskoj radi suđenja kao ratnom zločincu, on samouvjereni (siguran u stav "demokratskih" domaćina?) kaže: "Samo idioti mogu pomisliti na neko izručenje vojvode Đujića. Zašto i kome? Onaj hrvatski zločinac (Dinko Šakić, op.a.) likvidirao je stotine hiljada srpskog naroda u Jasenovcu, a ja sam se borio kao komandant divizije Jugoslovenske kraljevske vojske". Nije poznata nikakva reakcija ni iz SAD ni iz drugih "demokratskih" zemalja.

Svibnja ove godine tadašnja još predsjednica Republike Srpske, obožavateljica Arkana, Karadžića i Mladića, miljenica Zapada veleštovana gospođa Biljana Plavšić, valjda pridržavajući se Daytonskog sporazuma, dodijelila je vojvodi Momčilu Đujiću u ime "države Republike Srpske" znak priznanja - "Orden Karađorđeve zvijezde prvog reda". Za koje sve zasluge, nije rekla.

Od Hrvata se traži da sve to šutke trpe. S kojim pravom? Hrvatski narod ima svoje povijesno pamćenje, svoje nacionalno dostojanstvo i pokazao je to u Domovinskom ratu. Ne osvajačkom, nego obrambenom na svom teritoriju, ne prešavši ni na pedalj tuđe zemlje. Nije li krajnje vrijeme izvršiti dečetnikizaciju i javno i glasno ukazivati na antikroatizam i antikatolicizam (i ovdje i u inozemstvu), prije svega u onim državama iz kojih nam godinama dolaze i pritišću nas raznorazni brižni "mirotvorci", "znalci" povijesti, pa i "šerifi" udarajući nam packe i učeći nas (svojoj?) "demokraciji"?